

Biblická hodina – 27.06.2024

Suspírium: „Volaj z plného hrdla a neustávaj, zvýš svoj hlas ako trúba. Oznam môjmu ľudu jeho nepravosť a Jákobovmu domu jeho hriechy.“ (Iz 58,1) Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 105: 1-6. veršov: „Nuž, Pánovi všetci spievajte...“

Modlitba: Ďakujeme Ti, milujúci Otče náš nebeský skrze Pána Ježiša Krista, že Tvoje Slovo nás stále varuje, aby sme boli bdeli a vyzýva našu myseľ, naše srdce, našu dušu, celú našu bytosť k hlbšiemu pripútaniu sa k Tvojej osobe a Tvojej požehnanej prítomnosti. Ďakujem, že okrem Teba niet Boha, Ktorý pomáha nám, ochraňuje nás, bráni nám, zachováva nás a odvracia nás od zla a hriešneho sveta. Prosíme, zachovaj nás v pravej viere a v úplnej láske, aby sme Ťa ako Tvoj ľud videli samého, túžili po Tebe a žili s Tebou, pretože si oveľa väčší ako naše srdcia. Ďakujeme Ti za všeobecné vyhlásenie, ale my kresťania sme vďační za úplnosť osobitného vyhlásenia, ktoré sme dostali v osobe poslušného Baránka. Prosíme, aby nás niesol a odhalil nám svoje tajomstvá, aby sme sa mohli s Ním radovať v prítomnosti a skrze Neho aj v budúcnosti uprostred všetkej biedy. Takto nás požehnaj, posväť životy tých, ktorí sa osobne zhromaždili okolo Tvojho Slova, aby počúvali, chápali a žili realitu evanjelia. Dôverujeme Ti, že tí, ktorí chodia vo svetle a slúžiť Ti uprostred vlastných životných okolností, sú blažení. Zostaň s nami, – prosíme –, ži v nás a slúž nám skrze svoje Slovo a moc Ducha Svätého. Amen.

Biblický text: Kniha Ezdráša 10. kapitola: *„Kým sa Ezdráš modlil a kým sa vyznával s plačom, ležiac dolu tvárou pred Božím domom, poschádzal sa k nemu veľký zástup Izraelitov, mužov, žien a detí a ľud usedavo plakal. Vtedy sa ozval Šechanja, syn Jechiela z Elámovcov, a povedal Ezdrášovi: „Spreneverili sme sa proti svojmu Bohu tým, že sme si vzali za ženy cudzinky z národov krajiny, ale ešte je nádej pre Izrael. Zaviazme sa teraz zmluvou svojmu Bohu, že zapudíme všetky ženy, aj deti, ktoré sa im narodili, keď ty, pane, a tí, čo sa boja prikázania nášho Boha, odporúčate tak urobiť. Nech sa teda postupuje podľa zákona! Vstaň, lebo ty to musíš nariadiť, a my ti pomôžeme! Pusti sa mužne do toho!“ Ezdráš teda vstal a vyzval popredných kňazov, levitov a celú izraelskú pospolitosť, aby prisahali, že sa zaväzujú konať podľa tohto slova. Tak aj prisahali. Ezdráš sa zdvihol pred Božieho domu, išiel do izby Eljašibovho syna Jochanána a tam prenocoval. Nejedol však chlieb a nepil vodu, lebo žialil pre hriech tých, čo prišli zo zajatia. Potom vyhlásili po Judsku a po Jeruzaleme, aby sa všetci navrátení zišli do Jeruzalema. Každému, kto sa nedostaví do troch dní podľa uznesenia vrchnosti a starších, nech kliatba stihne celý jeho majetok a on sám nech je vylúčený z obce tých, čo prišli zo zajatia! Do troch dní sa zišli do Jeruzalema všetci judskí a benjamínski muži. Bolo to v deviatom mesiaci, dvadsiateho dňa*

toho mesiaca. Celý národ sedel na priestransťve pred Božím domom a triasol sa pre samotnú vec i pre lejaky. Vtedy vstal kňaz Ezdráš a povedal im: „Spreneverili ste sa tým, že ste sa poženili s cudzinkami a tak ste rozmnožili previnenie izraelského ľudu. Preto sa teraz vyznajte Hospodinovi, Bohu svojich otcov, urobte mu po vôli a oddelte sa od národov tejto krajiny a od cudziniiek!“ Celé zhromaždenie odpovedalo veľkým hlasom: „Sme povinní urobiť tak, ako nám hovoríš. No ľud je početný, je čas dažďov a nevydržíme stáť vonku. Okrem toho to nie je práca na jeden deň ani na dva, lebo sme sa veľmi mnohí previnili v tejto veci. Preto prosíme, nech naši predstavení zastupujú celú obec a všetci, čo sa v našich mestách poženili s cudzinkami, prídu v určenom čase so staršími a so sudcami jednotlivých miest, kým sa od nás neodvráti páľava hnevu nášho Boha pre túto vec.“ Iba Asaelov syn Jonatán a Tikvov syn Jachzeja sa vzopreli proti tomu; Mešullám a levita Šabbetaj ich podporovali. No navrátenici tak urobili. Kňaz Ezdráš si vybral mužov, predstavených rodov podľa jednotlivých rodín. Všetci boli zaznačení podľa mena. Zasadli v prvý deň desiateho mesiaca a skúmali tú vec. Do prvého dňa prvého mesiaca skončili prípady všetkých, čo sa poženili s cudzinkami. Vyšlo najavo, že z kňazských synov si pobrali cudzie ženy títo: zo synov Joadákovho syna Ješúu a z jeho bratov: Maaseja, Eliezer, Jaríb a Gedalja. Zaručili sa, že svoje ženy prepustia a že za svoju vinu obetujú barana zo stáda. Z Immérových synov: Chanani a Zebadja. Z Charímových synov: Maaseja, Elija, Šemaja, Jechiel a Uzzija. Z Paščúrových synov: Eljoenaj, Maaseja, Jišmael, Netaneel, Jozabád a Elasa. Z levitov Jozabád, Šimej, Kelaja zvaný Kelita, Petachja, Jehuda a Eliezer. Zo spevákov Eljašíb a z vrátnikov Šallúm, Telem a Uri. Ďalej z izraelského ľudu: z Paróšových synov: Ramja, Jizzija, Malkija, Mijjamín, Eleazár, Malkija a Benaja. Z Elámových synov: Mattanja, Zecharja, Jechiel, Abdi, Jeremót a Elija. Zo Zattuových synov: Eljoenaj, Eljašíb, Mattanja, Jeremót, Zabád a Aziza. Z Bebajových synov: Jochanán, Chananja, Zabbaj, Atlaj. Z Baniho synov: Mešullám, Mallúch, Adaja, Jašúb, Šeál, Jeremót. Z Pachat-Moábových synov: Adna, Kelál, Benaja, Maaseja, Mattanja, Becaleel, Binnúj a Menašše. Z Charímových synov: Eliezer, Jiššija, Malkija, Šemaja, Šimeón, Benjamín, Mallúch, Šemarja. Z Chašumových synov: Mattenaj, Mattatta, Zabád, Elifelet, Jeremaj, Menašše, Šimej. Z Baniho synov: Maadaj, Amráam, Uel, Benaja, Bedja, Kelúhi, Vanja, Meremót, Eljašíb, Mattanja, Mattenaj, Jaasáv, Bani, Binnúj, Šimej, Šelemja, Náatan, Adaja, Machnadbaj, Šašaj, Šaraj, Azarel, Šelemja, Šemarja, Šallúm, Amarja a Jozef. Z Nebóových synov: Jeiel, Mattitja, Zabád, Zebina, Jaddaj, Joel a Benaja. Títo všetci si vzali cudzinky. Boli medzi nimi už aj také, ktoré mali deti.”

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

1-6. veršov: Ezdrášova kajúcna modlitba nezostane bez odpovede. Zhromažďuje sa okolo neho veľa ľudí, aby spolu s ním našli riešenie. Muži, ženy a deti

prichádzajú s plačom pred Pánovho služobníka. Sechanjá, ktorý je už plodom zmiešaných manželstiev, úprimne vyznáva neveru ľudí a pripomína Pánovým vyvoleným nekonečnú zhovievavosť všemohúceho Boha, čo je vlastne jediné východisko pre tento ľud. Hospodin nechce vziať hriešnika do bludiska konečného zúfalstva, ale pripravuje mu nový začiatok práve v momente, keď sa ponoril do najhlbšieho stavu a nedokáže sa postaviť vlastnou silou. Boh spôsobí vzostup poškodeného pokolenia. Len On a nikto iný. Je potrebné opustiť puto, ktoré vzniklo v ľudskom ošiali, a uchopiť milosť, s akou Boh priťahuje svoj ľud od vyhlásenia na vrchu Sion. Zákon musí platiť aj pre manželstvá a rodiny. Boží zákon pozdvihuje rodiny, ľud sa posilňuje, a tak sa v živote ľudu zároveň stretávajú slová kňaza Ezdráša, ktorý vykladá Slovo Božie. Ako jedinečná skupina stoja pred Pánom a počúvajú slová rozumu a citu, cez ktoré sa k nim prihovára vrúcne milujúci Boh. Pridávajú sa k Ezdrášovi, uznávajú zákon a podporujú jeho snahu udržať ľudí v čistote. Dôkazom toho je prísaha ľudu, i lévítov a kňazov, ktorú od nich žiada Hospodin a vkladajú ju pred Ezdrášom. Naše prisahy a svedectvá uprostred našich nariekaní. Ako na nás pôsobí živé Božie posolstvo, keď si uvedomíme, že sme zhrešili? Žiť pod hriechom a byť si vedomý hriechu sú dve rozdielne veci. Mnohokrát svet a dokonca ani kresťania žijúci v ňom nevedia, čo je hriech, čo je spravodlivosť a čo je súd. Najväčšou Božou odpoveďou na hriech je osud Pánovho služobníka, ktorý trpí (viď. Iz 53) On je Božou odpoveď na všetky naše hriechy. Prečítajme si, ako svedčil proti hriechu. Pokorou, tichom a pokojom. Kým svet zúril a bojoval proti Nemu, Jeho vlastný ľud spečatil preliatie Jeho krvi prisahou, On ani ústa neotvoril. Boh odpovedal s láskou na život hriešneho človeka. Pán sa sklonil s milosťou, pretože chcel žiť s človekom a nechať človeka žiť. Ezdráš navyše zostáva v pevnom zväzku pôstu a vyznania hriechu, aby v tejto „veľkej národnej eufórii“ nepustil ruku Boha, Ktorý sa už v živote svojho ľudu osvedčil. Naďalej je oddelený, pretože vie, že hriech je veľmi ťažký a ľudia sú stále ďaleko od Pána, veď nekonali. Vo vnútornej miestnosti veľkňaza pokračuje v pôste a v osobnej kajúcnosti. Kajúcnosť, plač a vyznanie hriechov sú podľa neho len prvým krokom k úplnej obnove. Musíme pokračovať na ceste Pána. Je potrebné pokračovať na ceste Pána, aby hriech nebol prítomný v ich živote opravdivo. Koreň nevery musí byť odstránený z Jeruzalema a celého Izraela. Je dobre vidieť, že Ezdráš sa nevzdáva. Je to silný bojovník, dôveruje Pánovi a nezveruje sa ľudu, ale Pánovi. Očakáva, že ľudia budú akceptovať zákon a budú ich strážcami v každodennom živote. Zákon bol našim učiteľom až po Krista. Zákon je dopravná značka: to je všetko a nič viac. Kristus naplnil zákon. Kristus vykonal všetko a určil mantinely radostnej zvesti prostredníctvom vlastnej cesty, o ktorej svedčil anjel: „Nie je tu, ale vstal z mŕtvych!“ (Lk 24,5)

7-44. verš: Preto Ezdráš pokračuje v konaní. Rozkazuje celému národu, aby sa zišli v Jeruzalema za cenu straty životov a majetku. Hrozí kliatbou a vyhubením. Tí, ktorí neposlúchajú jeho slovo, sú synmi smrti. Reaguje na právo zákonom. Prípad chce vyriešiť spoločne. Neustupuje, ale koná. Ide totiž o Božiu vec a Jeho dôstojnosť, a nie o malicherný život Izraela. Ezdráš stojí pred Božím ľudom ako kňaz, ako Boží služobník, ako Pánov prímluvca a nie ako štátny zmocnenec. Takto sa choval aj náš Ježiš Kristus, ktorý nás i v tejto chvíli posilňuje. S takou silou zhromažďoval aj svoje vlastné do Jeruzalema. Takto zaplakal nad Jeruzalemom: *„Keď sa už priblížil a uzrel mesto, zaplakal nad ním a povedal: „Kiežby si aj ty, aspoň v tento deň, spoznalo, čo ti prináša pokoj! Teraz je to však skryté pred tvojimi očami.“ (Lk 19,41-42) „Veď sekera je položená ku koreňom stromov,“ (Lk 3,9)* a je skutočne veľkým milosrdenstvom, ak majiteľ sadu povie: „Postarajte sa o ňu, pohnojte ju a dostane ročný odklad.“ Ježiš vyzval obyvateľov Jeruzalema k pokániu. Božie slovo vedie k pokániu. Nestačí plakať, nestačí roniť slzy nad hriechom, potrebujeme činiť pokánie a potom život v akcii nie vlastnou silou, ale prijatím a videním obety Ježiša Krista. Naša sila, čo nám zostala, nestačí zmeniť všetko zvnútra aj zvonka musíme vyznať: „Potrebujeme Teba, môj Pane...” Ľud na Ezdrášovu zodpovednosť odpovedá jasným výkladom: „Spreneverili sme sa a sme povinní urobiť to, čo hovoríš.“ Cudzinky a manželstvá s nimi. V dnešnej dobe by každý chránil manželstvo. V dnešnej dobe by každý chránil zväzok. Ako to je potom: „Čo Boh spojil, nech človek nerozlučuje.“ Rozdeliť rodiny. Rozdeliť manželské zväzky. Rozdeliť. Cudzinky celkom vypudíť zo spoločenstva Božieho. Prečo? Je dôležité ako si vyberáme svojich partnerov. Vyberáme si totiž na celý život. Vyberáme si na základe Slova Božieho? Nikdy nezabudnem na to, čo mi moja babka povedala pred sobášom: „Dobre si si to rozmyslel? Vždy vyberaj podľa toho, akú má vieru, z akej rodiny a z akého okolia pochádza a až potom je tretia výsada, ako ju / jeho miluješ. Viera v Ježiša Krista či zavážila pri našom výbere celoživotného partnera? Boli takí, ktorí povedali nie Ezdrášovmu výkladu? Samozrejme! Boli takí, ktorým rodinu držať pokope bolo dôležité, ale navrátilci splnili Božiu vôľu. Že ich nebolo menej, to vidíme z toho menoslovía, ktoré sa tu nachádza a že to nebolo ľahké, vidíme z toho, že tam išlo skutočne o vzťahy. V týchto rodinách už boli prítomné aj deti. Tam neboli len cudzinky ako manželky. To je súd Boží nad vlastnými. 70 rokov v Babylone a ako sa zmení obraz ľudu Božieho. Každého prijímú. Každý môže vstúpiť do lona Božieho. Je to obrovské varovanie. Komu v živote ide len o pud sebazáchovy, o to, aby sa plodil a množil, a nepozera na Boží zákon, ten si nevyberá správne. Boh Šalamúna a jeho výber žien nikdy neschvaľoval, lebo tieto ženy odvrátili jeho srdce od Hospodina. Veľa rodín mimo domova sa rozhodlo pre zmiešané manželstvo, ale Boh to nepripúšťa. Zákon je zákon. Evanjelium je však evanjelium. V Ježišovi Kristovi sú všetci slobodní. Muž aj žena, ale viera rodičov je dôležitá. Aj apoštol Pavol pochválil vieru matky a babičky Timoteja. Sú veľmi

dôležité rodinné zázemia, kde malé deti nielen počujú o Ježišovi, ale sú aj vedení k Jeho nasledovaniu. Benjamínski muži sa museli rozhodnúť so ženou cudzinkou, alebo bez nej. Boh nech nám ukáže správnu cestu, lebo máme obrovskú zodpovednosť pred Bohom pri výbere vlastného druha a vlastnej družky.

Biblický text: Evanjelium podľa Matúša 4. kapitola 12-17.veršov: *„Keď Ježiš počul, že Jána uväznili, odobral sa do Galiley. Zanechal Nazaret a usadil sa v prímorskom Kafarnaume na území Zebulúna a Naftaliho, aby sa splnilo, čo povedal prorok Izaiáš: Krajina Zebulún a krajina Naftali, na ceste k moru za Jordánom, pohanská Galilea. Lud bývajúci v temnotách uvidel veľké svetlo a tým, čo sedeli v krajine a tóni smrti, vyšlo svetlo. Odvtedy začal Ježiš hlásať: „Kajajte sa, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.“*

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Ježiš po tom, ako sa štyridsať dní postí a chystá sa na svoju službu, po víťazstve nad satanom, odoberie sa do Galiley. Akoby vyčkával. Akoby v tichosti čakal. Kde? Doma. Ježiš vie v tichosti a v pokore čakať na príhodný čas. Nebol nervózny, nestrachoval sa, veď Jeho poslal Otec a vedel, že Jeho povolanie nikto iný nemôže vykonať. Pritom zo služby nikdy nerobil rivalitu. Ježiša nezaujímala súťaživosť v službe. Nechal Jána Krstiteľa slúžiť až do poslednej chvíle. Nechal ho, aby kázal Božie Slovo. Nechal ho, aby krstil v Jordáne. Dokiaľ môže, nech Ján Krstiteľ slúži. Ján Krstiteľ však svoju službu neukončil preto, lebo Mesiáš je pred dvermi, ale preto lebo Herodes Antipas ho uvrhol do väzenia. Je dobré si premyslieť, že tí, ktorí slúžia v Pánovej vinici a navzájom sú rivalmi v službe, ako poškodzujú spoločenstvo. Nepoznajú pokoru Krista. Nekonajú v tichosti. Umenšujú toho Krista, Ktorý ich povolal. Od Ježiša sa môžeme naučiť, že rivalita nemá čo hľadať medzi nami. Prerušit iného v dialógu. Viesť hádky a roztržky, len pre osobu služobníka. Kto je väčší v našich srdciach? Kristus alebo my? Kto velí nám? Kristus alebo na tróne sedíme my? Nakoniec Ježiš odchádza a vyberá si prvé zázemie služby. Vyberá si kraj, kde bude prvýkrát slúžiť. Zostáva v Galiley. V prímorskom Kafarnaume sa usadí. Ako vyslanec, ako väčší, ako mocnejší nepreberá miesto Jána Krstiteľa. *„Krajina Zebulún a krajina Naftali, na ceste k moru za Jordánom, pohanská Galilea“* sa mu stanú prvoradou úlohou. O tejto pohanskej krajine veľmi pekné zhrnutie podáva prorok Izaiáš: *„Lud bývajúci v temnotách uvidel veľké svetlo a tým, čo sedeli v krajine a tóni smrti, vyšlo svetlo.“* Teda tu potrebujú Ježiša. Boh svetla vie, kde je najväčšia potreba Jeho služobníka na zemi. Boh lásky vie, kde je miesto Jeho prvorodeného Syna. Boh nádeje vie, kde je najväčšia beznádej, a tam začína konať. Kde je temnota, tam treba veľké svetlo, a kto by to mohol urobiť lepšie ako svetlo sveta. Kde je tón smrti, tam je potrebné niesť život, a kto by to mohol priniesť ak nie ten, kto prichádza práve preto, aby sme mali život. Ježiš vie, kde m začať. Ježiš vie, kde

treba začať. Ježiš to vie... Kde je veľká temnota... Kde je smrť... Kde je nemoc... Kde je bôľ... Kde je nevera... Kde je ľud žijúci v temnotách... Ježiš začína svoju službu, a práve tam, kde je to najviac potrebné. *„Ježiš im povedal: „Lekári nepotrebujú zdraví, ale chorí. Neprišiel som povolať spravodlivých, ale hriešnikov, aby robili pokánie.“ (Lk 5,31-32)* Pred Ježišom je otvorená každá cesta. Jeruzalem, hlavné mesto Izraela, mohol by sa utiahnuť medzi Spravodlivých do púšte. On zostal v mrzačenej krajine, v Galileji, vo svojej otčine. Obsahom však pokračuje v šírení učenia Jána Krstiteľa. Znova môžeme cítiť na jeho prvých slovách pokoru. Mohol by zvestovať ihneď, veď v Ňom prebývala plnosť. Mohol by zvestovať od začiatku radostnú zvesť, veď On je zárodokom lásky Božej, ale zvestuje to, čo bolo zverené Jánovi Krstiteľovi: *„Kajajte sa, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.“* Práve to hlása, čo uväznením Jána Krstiteľa mu bolo odopreté. Boha nikto neodmlčí. Hospodín sa ukáže v celej sláve. Slovo je to isté, ale vzťah k Slovu Božiemu je celkom iný. Mení sa čas, ale ten, Kto hlása a tvorí nové, zjavuje Božiu pravdu skrze Slova, ktorý hlásal Jeho predchodca. On sa nechce od slov Jána Krstiteľa dištancovať. Ježiš sa nechce odtrhnúť od zvesti Jána Krstiteľa, ale naplní sa čas. Je v tom toľko múdrosti! Prichádza nová doba, ale začína svoju službu službou predzvestovateľa Mesiáša. Novota aj tak časom vynikne, ale štafetu treba prebrať s pokorou, s veľkou zodpovednosťou a s čestným a so statočným srdcom tak, že si uchováme pamiatku tých, ktorí pred nami slúžili. Úcta a ocenenie. Ocenenie a úcta zo strany Ježiša Krista je očividná. Nebeské kráľovstvo sa priblížilo. Služobníci Boží sú si odlišní. Apoštol Pavol, apoštol Ján, apoštol Peter, ktorí sa stali učeníkmi Ježiša Krista, vo svojich listoch varuje vlastné spoločenstvá pred falošnými učiteľmi. Nebeské kráľovstvo sa priblížilo jedine skrze Ježiša Krista. Nikto iný svojím učením nám nepriblížil lepšie, zrozumiteľnejšie, úctyhodnejšie nebeské kráľovstvo, ako ten, Ktoré Otec poslal na zem pre našu spásu. Izajáš vedel čo vedel, ale v Ježišovi sa naplnili Jeho slová. Ján Krstiteľ zvestoval, čo mu bolo dané zhora, ale Ježiš všetky slová naplnil. Golgota, hora Lebka, prázdny hrob sú znamením toho, že Ježiš nám veľmi pekne priblížil nebeské kráľovstvo. Neznáma krajina sa stala poznanou skrze služby Ježiša Krista. Nebeské kráľovstvo patri i nám.

Záverečná modlitba: Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Odvtedy začal Ježiš hlásať: „Kajajte sa, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.“ (Mt 4,17) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 557: „Ježišu, ráč sám cestu raziť nám!“